

מוצלח יותר — לא לבנות קירות כלל. הפרות עומדות בלי שתפרדנה ביניהן מחיצות. באחת החוברות של „משק הבקר והחלב“ פורסם מאמר, מלווה תמונות, המסביר את השיטה הזאת. השיר נוי בביתן שלנו לא יעלה יותר מאשר בדק־הבית וחידוש הצידוד, אשר יש לבצעו בלא־הכי לאחר שבע שנות־עבודה. אגב בשיטה החדשה יהיה הפחת נמוך בהרבה.

אחת ליום, בדוק את גובה השמן במשאבת
הוואקום. הוסף שמן לפי הצורך.
החלף את השמן במשאבה כל שלושה חר-
שים ושטוף את המשאבה בנפט.

השינוי בבית החליבה יהיה כדאי אף אם נגדיל את הרפת רק ל־160 חולבות, שזהו מספר הפרות המאכסימלי שאפשר להחזיק בשתי הסככות הקיימות. אולם משינוי ביתן החליבה נפיק תועלת רבה בהרבה אם נגיע ל־240 חולבות. לחליבת מספר כזה של פרות בשיטה הנהוגה אצלנו כעת נחוץ היה לבנות ביתן חליבה חדש. הגדלת העדר ב־100 ראש הנה מעמסה כספית שאפשר לעמוד בה.

בבנית סככה שלישית יש להשקיע כ־40,000 ל"י ונוסף לזה היה דרוש הון חוזר לגידול 100 מבכירות; יש לטפל בהשגת ההלוואות המתאימות.

עקיבא אבני

גבעתי-ברנר

ולהוציא כל אחת לחוד. ואילו השיטה השניה עם 4 יחידות, רשמונה עמדות; את הפרות אפשר להכניס ולהוציא רק בקבוצות של 4. זו האחד רונה קיימת אצלנו.

עד היום נטוש הוויכוח, איזוהי השיטה היעיר לה ביותר. אך כשם שנפסק הוויכוח בשאלת התכניות הישנות של בניני הרפת (ראשי הפרות לקיר או לאמצע) עם הקמת סככות וביתני חליבה, כך, נראה לי, תשים קץ לוויכוח השיטה הנייר־זילנדית, המכונה „שדרת הדג“, אשר עולה ביעילותה על שתי צורות בתי החליבה הקיימות כיום. חולבים בה 80—100 פרות בשעה במקום 50—60 בשיטות הקיימות. הצידוד פשוט בהרבה וקל לשמור על הנקיון. בשיטה זו, אשר התחילו לחקותה גם בארצות־הברית, חולבים ב־10 יחידות כש־20 פרות נמצאות בביתן. לנו כדאי יהיה לעבור לשיטה זו. מקרה מוצלח הוא, שמי־דודת ביתן החליבה שלנו מתאימות בדיוק למימדי התכנית הנייר־זילנדית. אין צורך לפרוץ קיר או לפתוח דלת חדשה. צריך רק להוציא את הדלתות הפנימיות עם הקונסטרוקציות המסובכות, להצר את תעלת החולב, ולהוסיף 4 יחידות חליבה. המטרה שעמדה לפני הנייר־זילנדים היתה להשקיע מינימום עבודה ולשמור על נקיון מאכסימלי. להם ערדי בקר גדולים יותר מאשר לאכרים אמריקאיים, והחלב מעובד במחלבות ובמגבנות לחמאה ולגבינה. בו בזמן שהאמריקאים, וכן המשקים בארץ, משתמשים בחומר יקר כחרסינה ופורמאיקה לציפוי הקירות כדי להקל על עבודות הניקוי, המציא לו האיכר הנייר־זילנדי פטנט

גודל עדרי הבקר במשקי החלב באמריקה

על אף המגמה להגדלת יחידת העדר שנסתמנה בשנים האחרונות בארה"ב, הרי בלמעלה מ־77% של משקים מוחזקות פחות מ־10 פרות למשק; דבר זה נודע מהמפקד שנערך בשנת 1954. מהמפקד הזה למדים גם על היקף השינויים שחלו בגודל העדרים בתקופה שבין 1939 ל־1954. מתגלה שמספר המשקים בעלי עדרים שלמעלה מ־30 פרות גדל פי $2\frac{1}{3}$, ומספר העדרים בגודל 20—28 פרות עלה ב־77% לעומת שנת 1939. מספר המשקים עם 10—19 פרות פחת ב־11%, והעדרים של 10 פרות ופחות נתמעטו ב־44%. המגמה להגדלת העדרים בולטת איפוא למדי ממפקד זה, אולם יחד עם זה מן הראוי לציין שרק ב־3.2% של משקי ארה"ב מוחזקים עדרי חלב בגודל שלמעלה מ־30 פרות. אחוז המשקים עם 20—29 פרות הוא בגבולות 5.1, ואלה עם 10—19 פרות מהווים 14% מכלל משקי החלב. מסתבר איפוא שייצור החלב בארה"ב נתון עדיין בחלקו המכריע בידי בעלי העדרים הועירים.